

**Mál nr. 220/2019****M og  
V vegna ábyrgðartryggingar A hjá V****Ágreiningur um bótaskyldu er M féll í hálfu við húsnæði A.****Gögn.**

Málskot mótttekið 03.07.2019 ásamt fylgiskjöllum 1-15.

Bréf V dags. 15.08.2019 ásamt fylgiskjali.

Viðbótarathugasemdir M, móttæknar 10. september.2019.

**Málsatvik.**

Hinn 13. desember 2016 slasaðist M, þegar hann féll í hálfu er hann var á gangi eftir vesturhlið húsnæðis A. Að sögn M var hann á leið frá lager fyrirtækisins og að skrifstofum þess. Atvikaðist fallið með þeim hætti að hægri fótur M rann fram í hálfu meðan vinstri fótleggur hans sat fastur og kom við það sveigur á vinstri fót og bak M. M leitaði ekki til læknis fyrr en 22. desember 2016, þegar hann sá fram á að afleiðingar þessa áverka væru viðvarandi. Atvikið mun hafa verið tilkynnt Vinnueftirlitinu og V í janúarmánuði 2017.

M telur að tjón sitt megi rekja til saknæmrar og ólögðmætrar háttsemi A eða aðila sem A beri ábyrgð á. Þannig hafi A ekki sinnt hálkuvörnum með forsvaranlegum hætti og með því gætt þess að umferðarleiðir sem starfsmenn þess hafi þurft að nýta sér væru hættulausar. Þá hefði A verið fært að auka öryggi starfsmanna til muna, t.a.m. með því að setja hitalögn í jörð eða koma fyrir handriði beggja vegna umræddrar gönguleiðar. Skylda A til að bregðast við hálfu á þessu svæði hafi svo verið sérlega rík þar sem búast hafi mátt við þó nokkurri umferð fótgangandi þar, enda sé um að ræða einu gönguleið starfsmanna frá lager og bifreiðastæðum að skrifstofum og verslun A. Þá hafi A beinlínis mælt til þess að starfsfólk nýtti sér þessa leið þar sem fleiri bifreiðastæði séu við lagerinnangang, og því sé ætlast til að fólk gangi meðfram vesturhlið hússins að skrifstofum. Þá hafi A borið rík skylda, sem umráðaaðila fasteignar og verslunarrekanda, til þess að gæta að öryggi þeirra sem ættu erindi við fyrirtækið. M telur jafnframt að A hafi ekki tilkynnt um höfnun bótakröfu innan þess tímaramma sem tiltekinn sé í 31. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004.

Í bréfi sínu til nefndarinnar tekur V fram að það sé ekki rétt að mælt sé til þess að starfsmenn leggi bifreiðum sínum við lagerinnangang og gangi þaðan að skrifstofum, enda sé nóg af bifreiðastæðum við skrifstofur A. Þá er því jafnframt hafnað að M hafi átt erindi á lagerinn umræddan dag. Þess utan sé innangengt frá skrifstofum A og á lager þess og því hafi það verið ákvörðun M sjálfs að ganga þessa leið. Þá hafi ekki verið sýnt fram á hvernig A hafi brugðist skyldum sínum eða að gönguleiðir hafi ekki verið nægilega öruggar, og raunar hafi A sett handrið meðfram umræddri gönguleið, þó slíkt hafi verið umfram skyldu þess. Þá tekur V fram að ekki hafi verið frost á slysdegi eða dagana fyrir hann og því ekki sérstakt tilefni til viðbragða af hálfu A. Er bótaskyldu því hafnað. Hvað varði tilvísun til 31. gr. laga um vátryggingarsamninga þá eigi sú grein ekki við, þar sem ákvæði um tilkynningarfrest þar taki aðeins til tiltekins kafla laganna. Í þessi tilvik hafi félagið einfaldlega bótaskyldu á grundvelli þess að A hafi ekki sýnt af sér skaðabótaskylda háttsemi og falli tilkynning um höfnun bótaskyldu ekki undir gildissvið þess kafla.

Í viðbótarathugasemdum sínum hafnar M málalíbúnaði V og áréttar sérstaklega að vinnuveitandi hafi staðfest skriflega, í tilkynningum um slysið til Vinnueftirlits og Sjúkratrygginga, að ísing hafi verið orsök þess. Því sé fullsannað að M hafi runnið á ísingu umrætt sinn.

**Álit:**

Eins og fram kemur að ofan er deilt um hvort M eigi rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V vegna slyssins. Rétt er að árétta að 31. gr. laga um vátryggingarsamninga leggur þá skyldu á vátryggingafélög að tilkynna um það án ástæðulauss dráttar hyggist þau takmarka ábyrgð sína á grundvelli IV. kafla laganna, þ.e. fyrst og fremst á grundvelli háttsemi vátryggðs og annmarka á

upplýsingagjöf. Verður því ekki séð að sú lagagrein feli það í sér að V glati rétti sínum til að hafna bótaskyldu á grundvelli þess að ekki sé um skaðabótaskylda háttsemi að ræða, sé ekki tilkynnt um þá afstöðu innan ákveðinna tímamarka. Verður því ekki leyst úr ágreiningi aðila á grundvelli þess. Af þeim gögnum, þar á meðal veðurfarsyfirliti, sem liggja fyrir nefndinni verður ekki ráðið með vissu hvort M hafi runnið í bleytu eða á hálkubletti, en svo virðist sem slydda hafi verið kvöldið áður en rigning aðfararnótt hins 13. desember. Í öllu falli hefur ekki tekist að sýna fram á að veðurfar eða aðstæður hafi verið með þeim hætti að sérstök ástæða hafi verið fyrir A að grípa til aðgerða. Þá liggur ekki fyrir nákvæmlega hvar M skrikaði fótur eða hverjar aðstæður voru þar á þeirri stundu er slysið varð, en ljósmyndir þær er liggja fyrir nefndinni eru mestmegnis af bílastæðum við húsið. Þó liggur fyrir að handrið er meðfram gönguleiðinni, eða a.m.k. hluta hennar, en ekki er ljóst hvort M gekk meðfram því eða notaði það sér til stuðnings við gönguna. Hefur samkvæmt framansögðu ekki verið sýnt fram á að hvaða leyti M hafi vanrækt skyldur sínar þegar kom að hálkuvörnum umræddan dag. Ekki telst því sýnt fram á að slys M verði rakið til atvika sem A verður kennt um og M á því ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V. Eru þá ekki efni til að taka til sérstakrar skoðunar hvort ferð M um umræddan göngustíg tengdist starfi hans beint, eða hvort sérlega var mælt til þess að starfsmenn leggðu bifreiðum sínum í bifreiðastæði við lagerinnangang.

**Niðurstaða.**

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík 1. október 2019

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.